

FEBRUARI 2026

DOOR RENSKA MEIJER

MARY EN ADA

EEN GELUKKIGE JEUGD IN NOORD WEST

Begin februari zijn Ilse en ik te gast bij Mary Schulp (67). Zij woont sinds 2020 in een mooi appartement in De Krijgsman. We zijn er samen met Ada Gieling (71). Zij woont nog altijd in Noord West en is daar erg actief in de bewonerscommissie en buurtkamer Het Kwetternest.

Beide dames groeiden op in de Prinses Marijkestraat in Noord West en halen samen graag herinneringen op aan hun fijne jeugd in

de wijk. Toen Mary jaren geleden met haar man Ed naar Almere verhuisde, verloren ze elkaar wat uit het oog. Alleen op momenten als Koningsdag, wanneer veel oud-Muiders terugkeren naar Muiden, kwamen ze elkaar soms tegen. Sinds Mary weer in Muiden woont, is het contact opnieuw opgebloeid. Met een mooi gevolg: Mary geeft inmiddels workshops bloemschikken in Het Kwetternest.

Opgroeien in de Prinses Marijkestraat

In 1954 streken de ouders van Mary neer in een nieuwbouwwoning aan de Prinses Marijkestraat. In de jaren daarna groeiden Mary hier samen met haar broer en zus op. Haar vader, die bij het Muiderslot werkte, overleed helaas op jonge leeftijd. Op haar 28e ging Mary samenwonen met Ed. Eerst in de Weesperstraat en na hun huwelijk verhuisden ze naar Almere, waar hun dochter Carmen geboren wordt.

Ook Ada's ouders behoorden in 1954 tot de eerste bewoners van de Prinses Marijkestraat. Ada en haar tweelingzus en oudere broer, geboren in de Weesperstraat, verhuisden naar de nieuwbouwwoning in Noord West. In die tijd voerde het hervormde geloof nog de boventoon in Muiden en was zondagsrust belangrijk. Zo trad de plaatselijke muziekvereniging Crescendo op zondag niet op. Opvallend was daarom dat in 1959 een openbare school werd geopend: de P.C. Hooftschool. Ada en haar broer en zus gingen daar naartoe. Ada verhuisde naar Kloosterstraat maar in 1979 keerde Ada terug naar Noord West met haar man Martin.

Hun zoon en dochter groeiden er op, al wonen zij tegenwoordig buiten Muiden.

Speklappenstraat

De Prinses Marijkestraat had vroeger in de buurt de bijnaam : 'speklappenstraat'. Ada legt uit: "Het waren nieuwbouwwoningen en mensen vonden de huur hoog. Dan werd er gezegd dat de bewoners vast goedkoop vlees aten. De huur was zo'n vijf gulden per maand en werd aan de deur opgehaald. Ook kwam de meterman langs om muntjes voor de gasmeter te verkopen." Ada's ouders hadden als een van de weinigen een geiser, waardoor het gezin warm water had om mee te douchen in het lavet. "Dat was echt bijzonder in die tijd" vertelt Ada "want geen van mijn klasgenootjes kon zich thuis met warm water wassen. Wij voelden ons best uniek hiermee.". Als Mary terugdenkt aan die tijd, denkt ze ook aan de saamhorigheid: "Noord West was een wijk waar iedereen elkaar kende. Er woonden echte arbeidersgezinnen. De ene buur was timmerman, de andere loodgieter. Iedereen had zijn vak. Mensen veegden hun straatje en hielden het samen netjes."

Buiten spelen

Ada en Mary kijken met veel warmte terug op hun jeugd als buurmeisjes. Mary: "Het was een onbezorgde tijd. Er was ruimte en we voelden ons veilig. Auto's waren er bijna niet. Als het sneeuwde maakten we soms glijbanen van sneeuw op straat. Er woonden veel kinderen in de wijk en we speelden altijd buiten: hinkelen, stoepen, elastieken, busjekruit, belletje trekken". Dat laatste roept bij Ada een herinnering op. Lachend vertelt ze: "Een buurvrouw vond al die spelende kinderen voor haar deur maar niets. Op een dag tikte ze zó boos tegen het raam om ons weg te jagen, dat het hele raam eruit lag."

In de winter gingen de gezinnen massaal het ijs op om te leren schaatsen. Eerst op de kleine slootjes, gevolgd door de Kadesloot en uiteindelijk op de Vecht. Het was ook de tijd van 'ons kent ons'. Mary weet nog: "Iedereen werd geknipt door kapper Dob en had daardoor hetzelfde kapsel met een rechte pony. Spelen deden we in de speeltuin van meneer Van Norre, aan het begin van de P.C. Hoofllaan. Voor tien cent mocht je naar binnen." Ada vult aan: "Ook SV Muiden had een belangrijke rol voor de opgroeiende jeugd. De voetbalvereniging lag tussen de woonwijk en de kruittfabriek en was een plek waar iedereen samenkwam."

Kruittfabriek

De kruittfabriek komt ter sprake en dan blijkt dat niet alle herinneringen even licht

zijn. "Wij hebben meerdere ontploffingen meegemaakt bij kruittfabriek De Krijgsman," vertelt Ada, die onder andere terugdenkt aan 2 juni 1966, toen de trotylfabriek ontplofte. Ze zat op dat moment op school in de Franse les. "Ik kreeg het glas van drie ramen over me heen. Mijn broer stond op datzelfde moment met zijn hengel bij de sloot in onze achtertuin. Door de schokgolf werd ie de voortuin in geslingerd."

Bij de verschillende ontploffingen vielen slachtoffers. Ada en Mary bleven gelukkig altijd ongeschonden. Helaas gold dat niet voor de achterbuurjongen van Mary – hij kwam tijdens zijn werk op de fabriek om het leven bij een van de ontploffingen. Het verzet tegen de fabriek groeide in de jaren daarna. In 2004 werd de fabriek definitief gesloten.

Schooltandarts

Van een iets andere orde, maar sprekende over vervelende herinnering moest Mary ineens aan de schooltandarts denken. Ze huivert zichtbaar bij de gedachte en begint te vertellen: "Twee keer per jaar

moesten we in rijen naar de schooltandarts in het Witte Kruis gebouw. Daarvoor hadden we een 'saneringskaart' nodig. Tandarts Kikke heette hij, maar in de volksmond noemden ze hem 'Kikkert'. Veel kinderen hielden een klein trauma over aan zijn aanpak. Hij ging met zijn dikke vingers hardhandig te werk en kon totaal niet met kinderen omgaan. Er hing een boor aan een ketting" huivert Mary als zij terugdenkt aan de tandartsbezoekjes.

Veranderingen in de wijk

Door de jaren heen heeft Ada de wijk sterk zien veranderen. "Vroeger was Muiden klein", vertelt ze. "Als er een huis vrijkwam, kwam er weer een Muider in. Nu komen er veel mensen van buitenaf. Muiders kunnen hier vaak niets meer kopen of huren. Contact maken met nieuwe bewoners vraagt meer moeite dan vroeger. Hoewel er ook hele leuke nieuwe bewoners zijn komen wonen." De komende jaren worden de woningen aangepakt. Ada hoopt dat de aanpak een positieve impuls geeft: "Dat het niet alleen de huizen en onderling contact verbetert, maar ook bewoners stimuleert om hun woonomgeving en tuinen mooi te houden."

Bron: Facebookpagina Muiden – Nostalgie en hedendaags

Hoop voor de toekomst

Mary hoopt dat de gezelligheid in de wijk behouden blijft. "De huizen zijn echt aan verbetering toe. Het was naoorlogse woonwijk. Maar ik hoop dat het karakter van de wijk blijft." En ze heeft nog een wens: "Het zou mooi zijn als de buurtkamer groter wordt en er nieuwe initiatieven ontstaan, eventueel met subsidie."

Over hun eigen toekomst zijn de dames eensgezind. Ze willen niet weg uit Muiden. Ada: "Ik wil zo lang mogelijk in mijn huidige woning blijven. Ik heb fijne burens. En als dat echt niet meer kan en ze hulpbehoevend worden, dan wil ik graag een appartement in de wijk." Mary knikt instemmend: "Ik voel me hier meer thuis dan in al die jaren in Almere. Mijn man is invalide en onze woning is levensloopbestendig. Hopelijk kunnen we hier nog heel lang blijven wonen."